

Василь Барка. Роман “ ЖОВТИЙ КНЯЗЬ”

Художнє відтворення
нечуваного в історії людства
голодомору 33 року
як найстрашнішої трагедії
українського народу

Селяни не могли сприйняти

абсурдної логіки винищення своєю владою своїх же громадян, тому були охоплені містичним страхом і вірили в прихід антихриста, в наближення кінця світу.

У їхніх розмовах усе частіше можна почути згадування про звіра і жовтий одяг, в якому він князює.

Так письменник створює

- символічний образ “ жовтого князя “, демона зла, який несе з собою руйнацію і спустошення, сіє муку і смерть серед людей.
- Жовтий князь – це прислужник сталінського режиму, його величності вождя.
- Це геноцид, винищення української нації...

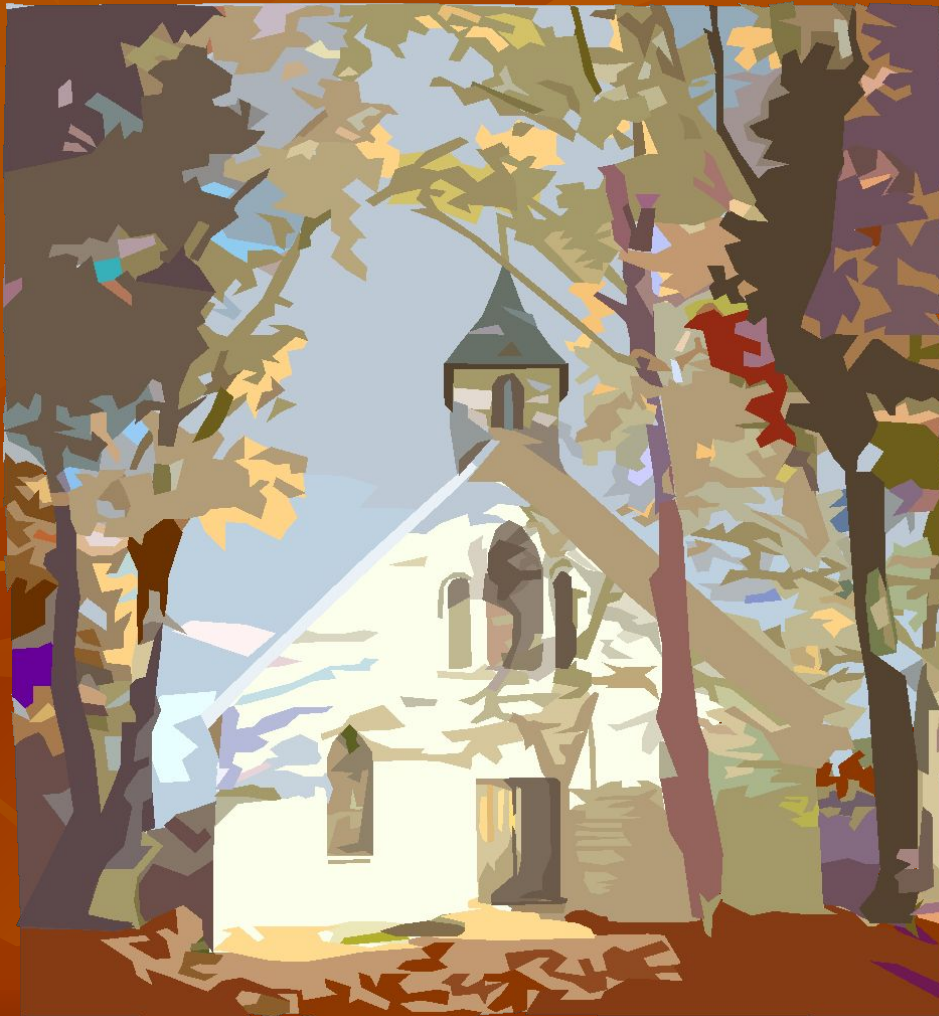
Члени родини Катранників -
носії загальнолюдських ідеалів,
у трагічній долі яких уособлений
трагізм українського народу
в роки страшних мук
голодомору в 1932-1933 роках...



Мирон Данилович Катранник – тонка і добра натура:

- а) світосприймання – щира вдача українця, високе розуміння святості роду: “Нехай я пропаду, а чим сім’я винна?”
- б) чужа земля, чужі закони, спостереження в дорозі, відчай породжують глуху ненависть до влади;
- в) відчуття своєї переваги над властью імущими, усвідомлення, що буде знищений, бо небезпечний своєю чистотою для комуністів;

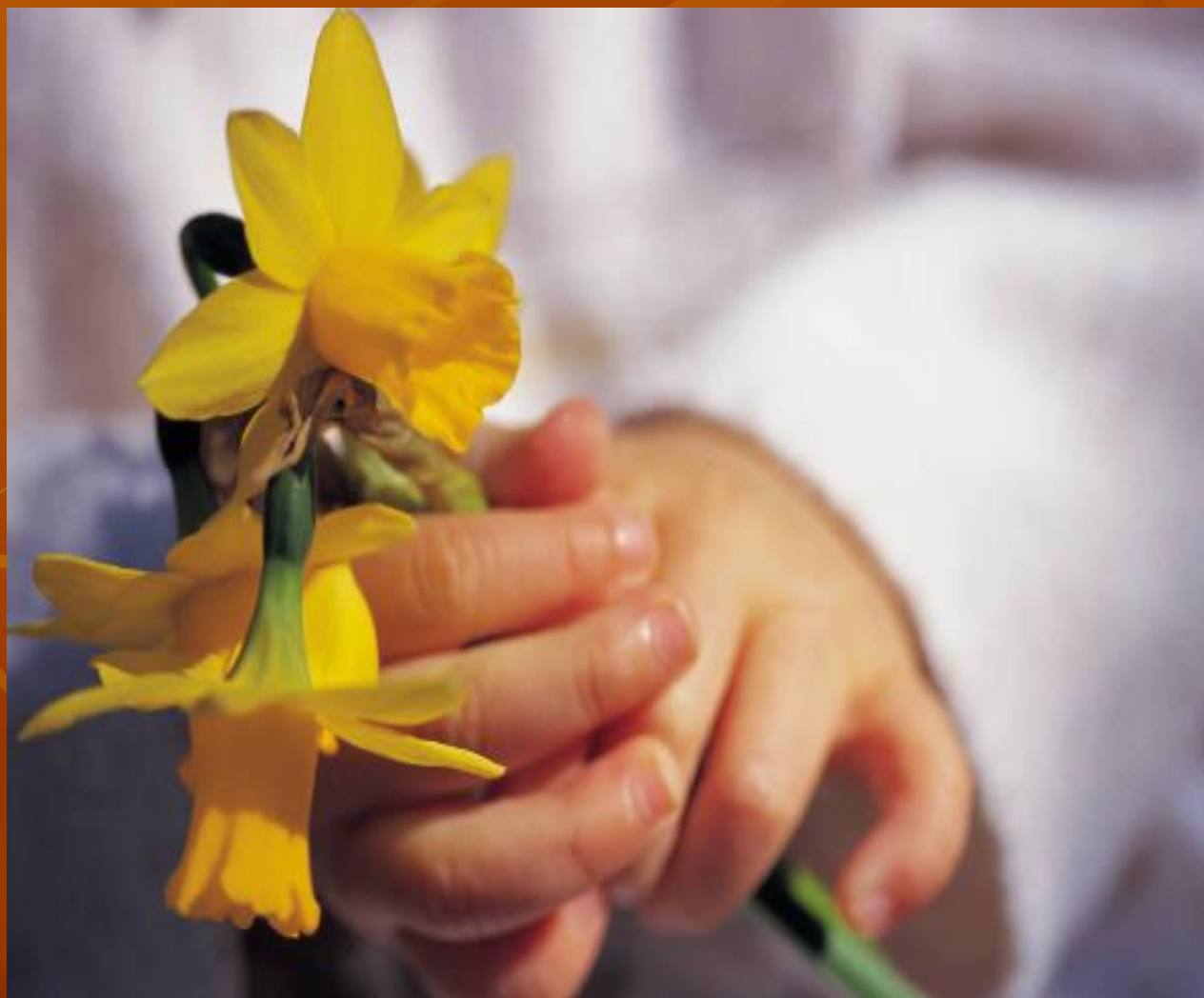
г) висока духовність – не признається, де церковна чаша для причастя: “Від неба кара буде, мені і дітям...”



Дарія Олександрівна Катранник – гідна дружина, мати:

- а) “Не станеш хрестики з людей зривати? Гляди ж: інша кривда забудеться, а така – ні. Пам’ятай, що кажу!” (синові);
- б) “Прости, якщо кривду вчинила, а ти ж ні в чому проти мене не винен...”
(коло мертвого чоловіка);
- в) типова українська страдниця, помирає, затиснувши в руках Оленчин зошит.

**У найстрашніших муках діти
не очерствіли, не огрубіли душею...**



Оленка:

- жаліє наловлених горобчиків.
- переймається вбивством со



Андрійко:

- ділиться м'ясом ховрашка з чужою жінкою;
- кладе привезену хлібину під мамину подушку;
- з усієї сім'ї залишається як єдина тонка і нетривка гілочка;
- до нього звернені слова дядька Никифора про великі й про нікчемні нації: "Раз серце собаче, то і народ малий. А побачиш серце, повне добром, то знай – народ великий."

Проблемні питання:

- Чому В. Барка у своїх творах сповідує духовність і високу мораль?
- Чи сам живе за такими законами?